

scat Butlletí

de la Societat Catalana de Terminologia

Filial de l'Institut d'Estudis Catalans

Novembre-desembre de 2012 | Núm. 33 | Crèdits

scaterm.iec.cat

En aquest número...

- Les nostres notícies
- Les cròniques
- El terme és notícia
- Novetats
- Agenda
- Perfils terminològics

Recordeu que...

...us podeu **subscriure** al butlletí si no el rebeu encara.

...podeu adquirir i consultar la revista *Terminàlia* i les obres de la col·lecció «*Memòries de la Societat Catalana de Terminologia*» al Portal de Publicacions de l'IEC.

...ens podeu fer arribar els vostres suggeriments, notícies o novetats per al proper butlletí. Només heu d'escriure a scaterm@iec.cat.

Les nostres notícies

Terminàlia: indexada, avaluada i consultada

Han passat tres anys des de la posada en marxa de la revista *Terminàlia*, òrgan científic de la SCATERM. El camí de consolidació d'una publicació d'aquesta mena és fruit de la confluència de diversos factors: que els experts la tinguin en compte a l'hora de publicar, que els professionals i els investigadors la llegeixin regularment, i que els sistemes de classificació de revistes i els d'avaluació de l'impacte la valorin bé.

En aquesta línia, voldríem anunciar-vos algunes novetats. *Terminàlia* ja és inclosa en el directori de revistes de Ciències Humanes i Socials (CCHS), que gestiona el Consejo Superior de Investigaciones Científicas (CSIC), i que els dinou articles publicats i el dossier del darrer número ja han estat incorporats a la base de dades ISOC amb accés al text complet. L'aparició de la nostra revista també ha estat recollida com a novetat a les llistes CARHUS Plus+, RESH (Revistas Españolas de Ciencias Sociales y Humanidades) i CIRC (Clasificación Integrada de Revistas Científicas). Amb aquestes noves entrades, ja són tretze els sistemes d'indexació que han inclòs la nostra revista, dels quals només dos són de caràcter internacional. El repte per al proper any 2013, en què la revista ja tindrà l'antiguitat suficient, és poder entrar en sistemes d'indexació internacionals, com l'European Reference Index for the Humanities (ERIH) o el Journal Citation Index (JCI), entre d'altres.

Pel que fa a la valoració de la qualitat de la revista, tenim reconeguts 35 indicadors de qualitat dels 36 de Latindex, 17 dels 22 de l'ANECA i 15 de 18 de la CNEAI. Complim alguns criteris que encara no han estat reconeguts, que esperem que ho siguin properament. D'altra banda, els nous sistemes que han indexat la revista l'han valorada com a revista de nivell B (CIRC) i de nivell C (Carhus Plus+ i RESH). Ens posem com a objectiu també pujar de nivell a la revisió de la llista Carhus Plus+, que es farà aquest curs 2012-2013.

Pel que fa l'increment del nombre de lectors, una altra novetat que voldríem compartir és que l'IEC va introduir, al setembre de 2010, un sistema de control de les descàrregues d'articles de les revistes electròniques. Això ens ha permès comprovar que la revista és cada vegada més consultada. En els tres darrers mesos de l'any 2010 s'hi van fer 1.060 descàrregues; en tot l'any 2011 hi va haver 5.817 descàrregues; i en el primer quadrimestre de 2012, 2.454. La mitjana mensual de descàrregues ha passat de 353 l'any 2010 i 484 l'any 2011 fins a les provisionals 613 el 2012.

En nom de tot el Consell de Redacció, volem agrair a tothom (autors, col·laboradors i lectors) que els indicadors esmentats vagin millorant, i esperem poder continuar donant-vos aquesta mena de notícies ben aviat.

Mercè Lorente Casafont
Editora en cap de *Terminàlia*

VII Seminari de la SCATERM: «La nomenclatura química de la IUPAC en català»

El VII Seminari de Terminologia —la cita anual de la SCATERM a la tardor— va tenir lloc a la Facultat de Química de la Universitat de Barcelona el 16 de novembre al matí, es va dedicar a l'adaptació al català de la nomenclatura química de la Unió Internacional de Química Pura i Aplicada (IUPAC) i va comptar amb la col·laboració de la dita Facultat i de la Societat Catalana de Química (SCQ).

El Seminari va oferir ponències a càrrec de Salvador Alegret, Àngel Messeguer, Joaquim Sales, Josep M. Mestres i Òscar Aznar. Va conduir les intervencions Àngels Egea, vocal de la SCATERM, i en van fer la presentació i la cloenda Jaume Martí, president de la SCATERM, i Pere Lluís Cabot, degà de la Facultat de Química de la UB, respectivament.

La primera intervenció va ser a càrrec de **Salvador Alegret** (UAB i SCQ), que va fer una revisió general de «L'adaptació dels llibres de la IUPAC al català». Alegret va parlar de l'interès històric per l'establiment d'una nomenclatura química normalitzada i de les recomanacions que la IUPAC difon amb aquest objectiu. Així, la IUPAC compta, des que es va fundar, amb comissions de nomenclatura que treballen amb l'objectiu explícit de facilitar l'estandardització i la comunicació. Alegret va assenyalar que, tanmateix, la tasca de la IUPAC en la normalització terminològica és, en general, poc innovadora i massa deutora de la tradició, com ho il·lustra el fet de voler —o haver de— mantenir i divulgar diversos sistemes de nomenclatura, els quals s'han anat superposant al llarg dels anys i no sempre són coherents entre si. Els treballs de la IUPAC —especialment, els seus coneguts llibres o manuals— s'han difós també per mitjà de traduccions i adaptacions a llengües altres que l'anglès, tot i que aquesta feina no s'ha fet d'una manera sistemàtica ni regular. En totes les adaptacions catalanes, editades per l'Institut d'Estudis Catalans, especialistes i lingüistes han hagut d'aplicar una sèrie de criteris terminològics i lingüístics específics del treball terminològic.

Àngel Messeguer (Institut de Química Avançada del CSIC) va parlar de la *Nomenclatura de química orgànica*, és a dir, de l'adaptació del llibre blau de la IUPAC, obra avui exhaurida. Messeguer va parlar de la necessitat de disposar d'una nomenclatura sistemàtica en aquest camp i va presentar alguns problemes per a l'establiment d'unes regles generals que siguin útils i comprensibles. Com a coautor de l'adaptació del llibre blau, va parlar de primera mà de la manera com es va elaborar aquesta adaptació, en què es van fer prevaler criteris com el respecte pel «geni de la llengua», l'adopció de formes que fossin identificables respecte de les originals angleses, amb l'ajut i l'aval de les formes adoptades en les versions italiana i francesa, i els antecedents existents en català (Fabra, la *Gran enciclopèdia catalana* i altres compilacions i materials). En un pla més general, va concloure que l'objectiu de l'estandardització terminològica en la química ha de ser la fixació, entesa, però, com una comesa dinàmica; i que, en aquesta tasca, cal comptar amb la implicació dels organismes oficials normalitzadors (IEC, Termcat, etc.), dels especialistes (societats filials de l'IEC, entre altres) i també del sector de l'ensenyament. Cal també reivindicar la feina de recepció i divulgació feta pels mitjans de comunicació i pels usuaris. En definitiva, cal treballar per oferir unes eines d'estandardització al màxim de pràctiques i vetllar perquè flueixi la comunicació entre els experts i professionals de la química.

Joaquim Sales (UB i SCQ) va dedicar el temps que tenia assignat a parlar de la «Nomenclatura de química inorgànica» i, en concret, de l'adaptació del llibre vermell de la IUPAC. Després d'una introducció general sobre els objectius i la necessitat de fixar i normalitzar la nomenclatura química —en un plantejament semblant al que havien exposat els dos ponents que el van precedir—, es va centrar a fer una descripció dels diversos tipus de denominacions existents (noms trivials, noms semisistemàtics i noms sistemàtics), de les diverses nomenclatures (de composició, de substitució i d'addició o coordinació) i dels tipus de fórmules (empíriques, moleculars o

estructurals), amb exemplificacions de cada cas. Va acabar reconeixent la feina i els propòsits de la IUPAC i assenyalant les limitacions que es poden trobar en la praxi de la sistematització terminològica en aquest àmbit.

Josep M. Mestres (cap del Servei de Correcció Lingüística de l'IEC) va començar parlant de la importància de poder disposar d'una simbologia unificada en l'àmbit de les ciències en general. Després de presentar els manuals «de colors» de la IUPAC, es va centrar a parlar de «Les magnituds, les unitats i els símbols en química física» —matèria continguda en el llibre verd—, en una ponència especialment adreçada als correctors i revisors lingüístics que s'hagin d'enfrontar a textos especialitzats que en continguin, especialment pel que fa als esculls ortotipogràfics. Va parlar de la gènesi del manual esmentat i de les diverses edicions en anglès i en català. Així, va descriure les característiques i l'estructura de les edicions catalanes, i també va presentar les modificacions i les novetats de la tercera edició anglesa respecte de la segona —continguts nous, esmenes destacables i supressions o absències, amb la rellevància que això té des del punt de vista ortotipogràfic. Finalment, va destacar que el llibre verd ha esdevingut, a còpia d'edicions i millores, l'obra pluridisciplinària de referència que pretenia ser, que a més és accessible en línia.

Òscar Aznar (màster en anàlisi química i traductor, i vocal de la Junta de la SCATERM) va parlar de la història, l'estructura i l'adaptació al català del llibre taronja de la IUPAC, és a dir, del *Compendi de nomenclatura en química analítica*. Així, va parlar de les característiques de l'edició catalana actual, apareguda el 2007, adaptació en la qual es van introduir millores respecte de l'original anglès, quan era lícit de fer-ho segons criteris normatius i terminològics consensuats. El gruix de l'exposició, el va dedicar a revisar el contingut de l'obra a partir d'observacions terminològiques relatives a termes i magnituds, la presentació de resultats experimentals, la termodinàmica de les solucions i diversos tipus d'anàlisis, mètodes i processos. Una part especialment interessant de la versió catalana del llibre taronja és l'índex global de termes, que constitueix, de fet, un vocabulari de química analítica bilingüe (anglès i català). Òscar Aznar va concloure que el *Compendi* és una obra molt útil i d'alta qualitat, i que és recomanable d'acompanyar-lo del llibre de text *Anàlisi química quantitativa*, de Harris, i del llibre daurat de la IUPAC en línia.

La Junta de la SCATERM agraeix la bona disposició i implicació de la Facultat de Química per a la celebració a la seva seu del VII Seminari, i es congratula de la bona assistència de públic, ja que es va arribar a una setantena llarga d'inscrits.

Agustí Espallargas
Vocal de la Junta de la SCATERM
Soci de la SCATERM pel Parlament de Catalunya

Les cròniques

XIII Simposi Iberoamericà de Terminologia (RITerm 2012)

El XIII Simposi Iberoamericà de Terminologia (RITerm 2012) es va celebrar a la Universitat d'Alacant entre el 25 i el 27 d'octubre de 2012. En aquesta edició, l'Institut Universitari de Llengües Modernes Aplicades (IULMA) de la Universitat d'Alacant i la Xarxa Iberoamericana de Terminologia van ser els encarregats d'organitzar aquest Simposi titulat «Terminologia, traducció i TIC: interacció social i treball col·laboratiu per a la construcció i difusió del coneixement».

La Xarxa Iberoamericana de Terminologia (RITerm) es va crear el 1988, arran de la celebració del I Simposi Iberoamericà de Terminologia a la Universitat Simón Bolívar de Caracas (Veneçuela). Des d'aquesta data, la xarxa RITerm ha coordinat diferents activitats terminològiques realitzades per grups de recerca d'universitats espanyoles i iberoamericanes, i ha convocat, amb periodicitat biennal, un simposi de gran concurrència. En la celebració d'aquest tretzè Simposi es va demostrar una vegada més l'esforç i les ganes de seguir endavant amb aquest projecte. El Simposi va acollir representants de totes les llengües de l'Estat espanyol (castellà, català, basc i gallec), del castellà dels països iberoamericans (l'Argentina, Colòmbia, Mèxic, Veneçuela i Xile) i del portuguès, tant de Portugal com del Brasil. També hi va haver representació d'altres països europeus, com Alemanya, Bèlgica, França, Itàlia, Polònia, el Regne Unit i la República Txeca, i també una representant del Marroc.

El Simposi es va iniciar amb la conferència inaugural a càrrec de Mercè Lorente (IULA, Universitat Pompeu Fabra, Barcelona) titulada «Hacia la Terminología 3.0: Evaluación del uso de las tecnologías en la terminología». En aquesta conferència, la professora Lorente va dur a terme una revisió dels avenços que s'han anat imposant en la tecnologia, en general, i en les tecnologies del llenguatge, en particular, de la mà dels anteriors simposis de RITerm. En aquest exhaustiu repàs va exposar com han anat canviant els focus d'interès en la intersecció de la terminologia amb la informàtica i, per acabar, amb la denominació *terminologia 3.0* va establir un paral·lelisme entre l'evolució dels desenvolupaments tecnològics en terminologia i les fases tipificades dels canvis a Internet per a la societat del coneixement. Aquesta intervenció va ser el punt de partida d'aquest Simposi, en el qual van tenir lloc cinc conferències, dues taules rodones i noranta-vuit comunicacions, i també dos tallers previs durant el matí i la tarda del 24 d'octubre, sota el nom de «Problemes específics de lèxic i adaptació cultural de terminologia en la traducció audiovisual i de videojocs» i «Les xarxes socials i les eines col·laboratives en xarxa com a eina de treball», respectivament.

Els dies posteriors van tenir lloc la resta de conferències. En la impartida per Luis González (Servei de Traducció, Comissió Europea, Brussel·les) es va presentar VALITER, una eina per a la validació col·laborativa que compta amb el suport de reconeguts especialistes i de comissions de terminologia d'institucions acadèmiques i professionals. En la següent, Emilio Ortega (Universitat de Màlaga) va emprendre «un viaje de ida y vuelta desde un punto de vista “cultural”, que no “culturalista”», aplicat a l'àmbit de la terminologia i de la traducció des d'un punt de vista pràctic i

teòric. A continuació, Miguel Ángel Candel (Universitat Politècnica de València) va posar en relleu les particularitats del nou escenari de treball en traducció per tal d'iniciar un debat sobre l'ús d'eines informàtiques i proporcionar dades per a il·lustrar el grau d'integració en aquest entorn. Pel que fa a les taules rodones, moderades per Chelo Vargas (IULMA, UA) i Teresa Cabré (IULA, UPF), es va reflexionar sobre les aplicacions i implicacions de les TIC en els contextos relacionats amb la terminologia i la traducció, i es van debatre les noves configuracions acadèmiques i professionals d'aquest àmbit.

La conferència de clausura va anar a càrrec de Cleci Bevilacqua (Universitat Federal do Rio Grande do Sul, Brasil). En aquesta intervenció, Bevilacqua va exposar una síntesi de les temàtiques tractades per les comunicacions que s'havien presentat al llarg del Simposi a manera de conclusió final. Finalment, es va cloure l'acte amb el convenciment d'haver avançat i haver posat en comú les experiències acadèmiques, professionals i investigadores en relació amb la terminologia, la traducció i les TIC, i amb el compromís de seguir treballant en aquesta línia i retrobar-nos d'aquí a dos anys a Xile per celebrar el XVI Simposi de RITerm.

Elisabet Llopart Saumell
Observatori de Neologia
Institut Universitari de Lingüística Aplicada
Universitat Pompeu Fabra

Jornades de Ciència i Tecnologia: «Nous reptes en el marc europeu d'educació superior»

Els passats 25 i 26 d'octubre van tenir lloc, a la sala d'actes de l'edifici Anselm Turmeda de la Universitat de les Illes Balears, les Jornades de Ciència i Terminologia, organitzades pels gabinets de Terminologia i d'Onomàstica del Servei Lingüístic de la Universitat de les Illes Balears (UIB). Aquesta edició va tractar sobre la divulgació de la terminologia científica i tècnica i va representar un acte de germanor entre la seu de l'Institut d'Estudis Catalans a Palma (que, de moment, «funciona a nivell virtual») i algunes entitats catalanes relacionades amb la terminologia.

La inauguració va anar a càrrec de Rosa Calafat (directora del Servei Lingüístic de la UIB), de Damià Pons (delegat de l'IEC a Palma) i de Montserrat Casas (rectora de la UIB). Tots tres van parlar sobre el català com a llengua capaç de vehicular la ciència. La primera ponència, exposada per Isidor Marí, president de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, va oferir una visió panoràmica i evolutiva sobre la consolidació del sistema organitzatiu de la terminologia catalana, en la qual va fer esment del paper que hi té la SCATERM i va animar el públic present a fer-se'n soci. La ponència següent, a càrrec de Josep Cruanyes, president de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, va tractar sobre les eines lingüístiques per al llenguatge del dret; el ponent va oferir una gran quantitat de recursos (i molt valuosos) per a la terminologia jurídica. També hi va intervenir el doctor Miquel Masot, president de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de les Illes Balears, que va exposar alguns trets distintius del dret balear. L'última ponència de la tarda va anar a càrrec de Salvador Alegret, exvicepresident de la Secció de Ciències i Tecnologia de l'IEC, el qual va abordar el tema de la divulgació de la terminologia científica i tècnica a les seccions de ciències de l'IEC.

L'endemà, Rosa Colomer, directora del centre de terminologia Termcat, va explicar que, per al treball terminològic d'avui dia, calen col·laboració i innovació. A continuació, Joan Veny, membre de la Secció Filològica i president del Consell Supervisor del Termcat, va exposar el paper de la Secció Filològica en la normativització de la llengua, ajudant-se amb un munt d'exemples. L'última ponència, a càrrec de M. Magdalena Ramon, coordinadora del Gabinet de Terminologia, va tractar sobre el treball terminològic a la UIB i la intervenció dels especialistes en les col·leccions «Terminologies Universitàries» i en els «Lèxics Bàsics» que s'han elaborat a la UIB. Finalment, la doctora Rosa Calafat va fer un resum de les Jornades i les va clausurar.

El terme és notícia...

El virus Sin Nombre

Hi ha un virus que aquest estiu ha aparegut a la premsa per haver infectat alguns visitants de la zona del parc Yosemite, als Estats Units. Es tracta del virus Sin Nombre, ja conegut anteriorment pels Serveis Lingüístics de la UB gràcies a la correcció de textos que en parlaven.

El nom d'aquest virus pot fer pensar que es tracta d'un virus que no té nom; potser per això alguns mitjans de comunicació en català en van parlar amb la denominació de *virus sense nom*. Però el nom d'aquest virus en català és *virus Sin Nombre*. Ara explicarem per què.

En primer lloc, cal tenir present que els noms dels virus són fixats pel [Comitè Internacional de Taxonomia Vírica](#). A diferència de la nomenclatura botànica o zoològica, que s'expressa en llatí, els noms dels virus s'aproven en anglès, i aquest és el nom que s'adopta internacionalment. El nom aprovat per a aquest virus és *Sin Nombre virus* i així consta en la nomenclatura oficial.

Aquest nom és el resultat d'un llarg periple denominatiu, tal com s'explica en un article publicat en el bloc *Virus emergentes y cambio global* per Miguel Ángel Jiménez Clavero, en els termes següents: «En 1993 hubo en Nuevo Mexico (EE.UU.), concretamente en un área conocida como Four Corners, porque allí confluyen 4 estados (Nuevo Mexico, Arizona, Colorado y Utah), un brote epidémico que afectó en poco tiempo a una docena de personas. Un médico rural dio la alerta y en poco tiempo se identificó al causante: un nuevo virus de la familia de los Hantavirus nunca descrito hasta entonces. Como otros hantavirus, su hospedador natural (desde el que era transmitido al hombre) era un roedor, en este caso el ratón ciervo (*Peromyscus maniculatus*). Se cree que el desencadenante de esta "emergencia" fue una explosión demográfica de estos roedores, provocada quizás por cambios ambientales (sequía prolongada seguida de períodos de abundantes lluvias). Llegó el momento en que había que darle un nombre al virus. Se le denominó "Four Corners" por el lugar del primer aislamiento. Pero aquí chocaron con diversos intereses: los navajos, principales habitantes de esta zona, no aceptaron de buen grado esta denominación, pero más aún, los empresarios turísticos de la zona (no olvidemos que es una región muy visitada, no lejos del Gran Cañón del Colorado) emprendieron una batalla mediática para evitar tal denominación. Se intentó una segunda denominación: "Muerto Canyon", por un lugar cercano al sitio de origen del primer aislamiento del virus, pero tampoco fue satisfactorio, esencialmente por lo mismo que el anterior. Hasta que en una tercera intentona, un funcionario perspicaz, no sin cierto sentido del humor, encontró que en aquella región había un pequeño poblado que desde los tiempos de la dominación española era conocido como "Sin Nombre" (así como suena, en español). El nombre propuesto contentó a todo el mundo. Desde aquel momento el primer hantavirus americano descubierto causante de un síndrome pulmonar se llama "virus Sin Nombre" (en inglés: "Sin Nombre virus")».

Altres fonts avalen aquesta etimologia, com ara «[How Yosemite campers were exposed to lethal hantavirus](#)», dins [NewScientist](#).

Els noms taxonòmics se solen adaptar a les diferents llengües vernacles, especialment si en algun moment esdevenen notícia de domini públic, encara que aquests noms adaptats no tinguin reconeixement internacional. La catalanització del nom d'aquest virus comporta la lògica reorganització dels elements del sintagma en l'ordre sintàctic català, és a dir, amb el mot *virus* al davant, però cal mantenir el nom propi *Sin Nombre* sense traduir i en majúscules, com fariem amb qualsevol altre topònim sense traducció al català (com ara *Los Angeles* o *San Francisco*). Finalment, i tenint en compte que *Sin Nombre* és el nom d'un lloc, potser seria pertinent que hi hagués una preposició *de* entremig, cosa que, a més, contribuiria a desfer el malentès que provoca el nom d'aquest virus quan es tradueix des del castellà sense saber-ne l'origen.

Així, doncs, tindríem el nom catalanitzat *virus de Sin Nombre*, que ara trobem documentat en el [CIM-10](#). Però es documenta més la forma *virus Sin Nombre*, que és també la denominació adoptada per altres llengües romàniques, com ara el castellà (com es pot veure en molts llibres consultables des de Google) o el francès ([Grand dictionnaire terminologique](#)). I aquí ens trobem amb el dilema d'haver de triar entre el que fa la majoria (*virus Sin Nombre*) o el que sembla lingüísticament més correcte (*virus de Sin Nombre*).

Ara bé, com que Sin Nombre és un topònim pràcticament desconegut, fins a tal punt que no ha inquietat cap habitant de la zona, i s'ha triat expressament amb la doble intenció de deixar testimoni de les dificultats per a trobar un nom al virus esmentat, potser no cal posar tant d'èmfasi en el fet que es tracti d'un topònim (cosa que molts desconexen) com en el fet que és el nom aprovat, independentment de la història que l'hagi motivat. En aquest sentit podem prescindir de la preposició *de* i entendre que *Sin Nombre* és simplement un nom propi que no admet traducció.

Àngels Egea
Serveis Lingüístics de la UB
Vocal del Butlletí de la SCATERM

Novetats

Diccionari dels esports aquàtics (Termcat)

Lèxic panllatí de la bicicleta (Realiter)

Llengua, Societat i Comunicació, núm. 10: «Medicina i llenguatge: les paraules de la salut». (CUSC)

Nous termes normalitzats en català (DOGC, núm. 6227, del 5 d'octubre de 2012)

Qüestions numèriques: numerals en lletres o en xifres, separació de milers i decimals (Termcat)

Agenda

VIII Simposio de Traducción, Interpretación y Terminología (l'Havana, de l'11 al 13 de desembre de 2012)

Perfils terminològics

Aquells ajuntaments valencians

Ja fa dècades, des de la Secretaria de l'Ajuntament de Faura (Camp de Morvedre), intentava aprofitar totes les possibilitats que ens oferia la Llei d'ús i ensenyament del valencià, però no hi havia cap manual, formulari o imprès que ajudara a normalitzar la llengua nostrada en aquest àmbit, per tal de fer-la aplicable i intel·ligible en les relacions entre les corporacions locals i els administrats i entre els diversos esglaons de l'administració pública valenciana. A Catalunya sí que s'hi havia fet alguna cosa, però no era directament aplicable al País Valencià, perquè encara no s'hi havia adaptat.

En això, la Conselleria d'Educació i Cultura (aleshores en mans socialistes) convocà un concurs amb l'objectiu de proporcionar a les corporacions locals de materials lingüístics (lèxic, fonamentalment), que en eixe moment era tan necessari (ara també ho és), i perquè no hi haguera l'excusa de la falta d'orientació a l'hora d'aplicar la Llei d'ús. M'adjudicaren el concurs. Érem a la primera dels noranta. Varen ser els diners més gratificants de la meua vida.

Ara, revise el treball amb la perspectiva dels anys transcorreguts i el veig, sobretot, com un acte de voluntarisme, poc rigorós, però ple d'entusiasme, quan encara creïem que el redreçament de la llengua, si més no en aquest àmbit concret, era possible. Amb quin delit feia servir els termes, com si mai s'hagueren usat abans i, a més, quedaven reflectits en la documentació municipal i, singularment, en els llibres de les sessions de la Comissió Permanent i del Ple, on rebutjava d'escriure a doble pàgina (com era la pràctica habitual), part superior o inferior, dreta o esquerra, i només els transcrivia íntegrament en valencià.

Com sonaven aquelles paraules! Com si foren primerenques, epifàniques: *abocador, acusament de rebuda, advertiment, aliè, assentament, acarar, atermenament, atès, atressí, atzucac, ban, bestreta (de), cadastre, cassar, causahavent, constrenyiment, dependent i depenent, empriu, esberrany, la forest, societat de guanys, habitatge i habitança i vivenda, innòcua (activitat), jàssera, liquiditat, llegítima, menyscapte de diners, nota d'intervenció, ordre i orde, partícip, quitança, reculada (edificació), suggeriments, testimoni i testimoniatge, uixer, vianant...*

Val a dir que no era un treball estrictament personal. Adscrits a la Secretaria, hi havia becaris universitaris i objectors que complien la prestació social substitutòria (la majoria, llicenciats en filologia catalana per la UV). I cada dia fèiem propostes que discutíem fervorosament.

¿Què queda de tota eixa efervescència? Això no ho sap ningú. L'abast dels nostres actes és imprevisible, mai no ho sabrem. Però el que sí que sabem és que aquesta flor tan delicada que és la nostra llengua necessita un medi favorable, un entorn polític, social i econòmic que hi contribuïska, i això, al País Valencià, ja fa temps que s'ha perdut.

Afortunadament, però, hi ha les persones: eixes jóvens secretàries d'ajuntament que segueixen les indicacions sobre els elements lingüístics de les actes de les sessions plenàries que havíem proposat en aquell treball iniciàtic, o els qui, contra l'opinió uniformadora que negligix els matisos enriquidors, mantenen la distinció entre certificació i certificat, o entre convocatòria i convocatòria, o entre sessió i reunió.

Aquestes persones, que no es coneixen entre elles, estan salvant la llengua.

Salvador Pardo
Soci de la SCATERM

D'acord amb el que estableix la Llei orgànica 15/1999, podeu exercir el dret d'accés, de rectificació, d'oposició i de cancel·lació de les vostres dades per correu electrònic a scaterm@iec.cat.